

Dødsdom men den Bestemmelse om Standsning af Theatrets Virksomhed, som var gjentagen ved tre Vedtagelser i Folkethinget. Hvad to andre af de fem Punkter angaar, nemlig Kronborg Anstue og Stiftsmidlerne, da udtales der jo derom i Mindretallets Betænkning, at man vel ikke kunde indrømme Argumentationen imod disse Punkter fra Flertallets Side, men at man kunde indrømme selve Punkterne, „der som disse Indrømmelser ikke vilde have medført særegne Ulemper paa Grund af Administrationens Forhold til disse Spørgsmaal“. Der som der ellers er nogen Mening heri, da kan den ikke være anden end den, at man vilde indrømme disse Spørgsmaal, naar man stod overfor en anden Regjering. Det forekommer mig, at man nu med absolut Sikkerhed maa kunne sige, at Mindretallets Fordring om et Ministerkiste har gjort en Overenskomst umulig i Fællesudvalget; endvidere, at naar en saadan Fordring ikke var fremkommen i Fællesudvalget, da vilde en Overenskomst sandsynligvis være opnaaet, og endelig, at for saa vidt som Mangelen paa Overenskomst i Fællesudvalget skulde medføre, at der heller ikke opnaaedes Enighed mellem de to Thing, saa ligger det fulde Ansvar for, at vi komme til at staa uden en af Rigsdagen vedtagne Finantslov, paa Mindretallet i Fællesudvalget. I det Forsøg, som Mindretallet i Fællesudvalget i sin Betænkning har gjort paa at bortforklare Betjeningen af denne Henvendelse til Ministeriet, findes en Antydning om, at der ogsaa kunde have været opnaaet Enighed ved — som Exempel angivet — en Opløsning af et eller af begge Thingene. Jeg ser ikke rettere, end at endog Drøftelsen af et saadant Spørgsmaal ligger fuldstændig udenfor Fællesudvalgets Opgave. Dets Opgave er efter min Mening ubelukkende kun den, overensstemmende med Grundlovens Bestemmelse at afgive Betænkning og gjøre Indstilling over Uoverensstemmelserne i Thingenes Vedtagelser af det paagjældende Lovforslag. Det er altsaa Uoverensstemmelserne mellem det nuværende Landsting og det nuværende Folkething om det nu foreliggende Finantslovsforslag, som det er Fællesudvalgets Opgave at søge fjernet og intet Andet. Det er paa ingen Maade Fællesudvalgets Opgave at undersøge, ved hvilke andre Midler der overhoved kan tilveiebringes Enighed imellem et Folkething og et Landsting. Det kunde føre meget vidt. Det kunde føre langt ud over dette Spørgsmaal om Opløsning; det kunde jo føre til, at Fællesudvalget ogsaa undersøgte, hvilke Forandringer i Grundloven der vilde være hensigtsmæssige for at tilveiebringe Enighed, for at undgaa fremtidig Strid imellem de to Thing. Det forekommer mig at være givet, at naar Rigsdagen for sit Vedkommende har taget en Bestemmelse, som gaar imod, hvad Regjeringen ønsker, da er det Regjeringens, Ministeriets Sag, at overveie, om og hvorvidt en Opløsning af et eller af

begge Thingene maatte være hensigtsmæssig, og det er efter Grundloven alene Kongen, der har at bestemme, om en Opløsning skal finde Sted eller ikke. Der er i Grundloven ikke Spor af, at Rigsdagen selv har eller kan udøve nogensomhelst Indflydelse paa dette Spørgsmaal. Jeg formener altsaa, at denne Henviisning i Mindretallets Betænkning til, at Fællesudvalget ogsaa med Ministeriet kunde overlægge Opløsningsspørgsmaalet, er fuldstændig uberettiget. For saa vidt Mindretallets Mening skulde være den, at det kun vilde give et venstabeligt Raad til Regjeringen, idet det antog, at et Raad, der kom fra et velvilligt Sind, ogsaa vilde blive modtaget velvilligt, saa skal jeg dog bemærke, at det forekommer mig, at der i det Spørgsmaal, der her foreligger, umulig fornuftigvis kan være Tale om at søge en Løsning gennem en Opløsning af noget af Thingene. Der som Striden i Virkeligheden — hvad der forekommer mig at være aldeles utvivlsomt nu efter Afstemningen i Fællesudvalget — kun dreier sig om, hvorvidt Folkethingets flertallets gamle Fordring, at ingen Regjering skal kunne blive paa sin Plads, naar den ikke behager Folkethingets Flertal, naar Striden i Virkeligheden dreier sig herom, eller det med andre Ord dreier sig om Godkjendelse af, hvad der er blevet kaldet Folkethingsparlamentarisme — en Fordring, der efter min Mening savner enhver Hjemmel i vor Grundlov, ligger fuldstændig udenfor Forsætningen, og altsaa ikke forsætningmæssig kan gjøres gjældende eller kan føres igennem, — saa gad jeg dog nok vide, hvad Mening der skulde være i at indanke for Folkethingsvelgerne det Spørgsmaal, om Folkethingets uberettigede Fordring skulde godkjendes eller ikke. Det forekommer mig, at det egentlig vilde være at gjøre Vedkommende til Dommer i sin egen Sag. Jeg kan ikke forstaa og har aldrig kunne forstaa den Tale om, gennem en Opløsning at søge en Løsning af den nuværende Konflikt. Efter vor Forsætning er det ikke Folkethinget, som er Dommer om, hvorvidt Folkethingets egen Præsentation er berettiget eller ikke. Som Bilag til Fællesudvalgets Betænkning er der meddelt en Skrivelse fra Ministeriet til Fællesudvalget, hvori Ministeriet erklærer, at det ikke finder Anledning til at forlange Samraad med Udvalget, og tillige tilføjer, at Ministeriet kan gaa ind paa Flertallets Indstilling. Jeg veed ikke, om der ogsaa i denne Sal er Medlemmer, som blandt de mer eller mindre ubillige Fordringer til en Regjering ogsaa opstille den, at den skal være Magler mellem de to Thing, om der altsaa her i denne Sal er Medlemmer, som stille en saadan Fordring, og som saa muligvis i dette Svar fra Regjeringen til Fællesudvalget kunne se en Tilfidsættelse af en saadan Regjeringspligt. Jeg veed det ikke, men jeg vil kun bemærke, at for saa vidt Noget skulde betragte det som Regjeringens særlige Opgave at magle mellem de to Thing, det da forekommer mig, at da er denne